

(3) *Просите, а не получавате, защото зле просите, – за да го разпилеете във вашите сладострастия.* Така било с фарисея, споменат в Евангелието на Лука (18:10–14). Колкото повече свои добродетели изброявал той, толкова повече заграждал божествения слух и високопарната реч била празна в неговите уста и се превърнала в пяна, като бушуваща вълна. Но някой ще каже: ако е истинно обещанието на Господа Иисуса, този Учител, у Когото няма измама: *всякой, който иска, получава* (Мат. 7:8), как апостолът казва това сега? Отговаряме. Който пристъпва към молитвата по подобаващ начин, за него споменатото обещание е истинно, той не остава измамен в нищо просимо. А онзи, който, отдалечавайки се от целта на преданата молитва, започне уж да проси, но не така, както подобава, в действителност не проси, а затова и няма да получи. Представи си например, че учителят по граматика обещава да научи на граматически знания всеки, който идва при него, а пожелалият да се учи идва не както подобава и не се напруга да усвои преподаваното, поради което на дело ще се получи несъответствие с обещаното. Нима ще е справедливо, ако в този случай някой обвини в измама самия учител? Такъв ще постъпи неразумно, защото пожелалият да се учи не идва така, както е изисквал учителят. „Тогавя как и какво трябва да се иска?“, ще попита някой. Изслушай Този, Който сам е дал това обещание: *търсете (αἰτεῖτε) царството на Бога и Неговата правда* (Мат. 6:33). Очевидно, който

иска така и предимно това, не ще се излъже и в останалото, чието получаване няма да го откъсне от спасението. А някой, който иска вредното и пагубното, няма да получи от Онзи, от Когото е *всяко добро даяние* (Иак. 1:17). Дори който иска божествено знание или някакъв друг духовен дар, но го иска за своите възжеления, няма да получи, защото иска лошо и за своя погибел, а Бог не подава лошото.